

Publicerad 2006-07-27 16:49 av aprilsolen

But oh, those summernights..

Den glömda handduken

Sakta försvinner solen, på badplatsen ligger en glömd handduk kvar.

Ensam ser det ut. Så långt bort från dagen. Folkmassan försvinner hem, och sedan vidare till någon fest någonstans där de kan dansa bort natten. Kanske går de hem till någon, kanske skrattar de, kanske gråter de eller kanske sitter de hemma i soffan hela kvällen och struntar i alla fester. Gömmer sig som ensamma djur om natten.

Kanske någonstans sitter någon just nu och önskar att sommarnatten aldrig ska ta slut. Och någon annanstans sitter någon och önskar att den aldrig funnits.

Den som tar emot alla önskningar är det synd om en sommarnatt som den här.

Tänk om alla kunde byta med varandra. Du får min natt, jag vill inte ha den. Då får den som tar emot alla önskningar agera aktionsledare och sälja alla bortlämnade nätter. Första, andra, tredje och där gick 5 timmar av julinatten till den vackra flickan med blomman i håret som träffat pojken som inte kunde sluta se på henne.

Eller tänk om allt kunde vara jämt, så att den ensamstående mamman fick vara med och skratta, medans den allt för fulla tonårspojken med mopeden fick en natt ensam med sina tankar. Kan någon vara riktigt lycklig då, om allt är jämt fördelat? Eller måste någon gråta bort sin kväll, för att någon annan ska kunna njuta?

Om natten förvrids allting. Det finns något onaturligt med den. Ett rädsla för de stora skuggorna, en plöstlig kyla, men samtidigt ett oväntat mod att öppna sig och ett lugn över havet. En spänning som viskar att kanske är det just ikväll du vågar, kanske är det just ikväll allt löser sig. Kanske är det något speciellt med just den här nattens fridfullhet. Kanske är det din natt. Så ska man tänka, och kvällen blir tre gånger vackrare.

Innan man dör, finns det nog alltid en sommarnatt man minns. En sommarnatt som blev ens egen. Även om man svek sina löften. Även om man inte vågar längre, så minns man. Människan är ändå oftast tillräckligt självisk för att minnas de hon själv vill.

Tysta är nätterna inte. Havet sjunger om melankoli det inte kan visa för dagens badgäster. Granarna viskar med vinden. Folket skrattar. Folket gråter. Ingen vill vara tyst en sommarnatt. Men, vad är så tilltalande med en tystnad när allt kommer omkring? Vad ska man med en ensam tystnad till när man kan skratta?

Vad ska man med en tystnad till, när man i självverket kan använda orden för att trösta de ensamma som inte vill ha sin sommarnatt mera?

Du behöver inte din tystnad en sommarnatt.

Så många plaster i världen förblir oupptäckta. Vissa platser kommer aldrig att finnas i min värld eller din värld, medans de finns i någonannans. Vissa saker lyckas däremot existera i alla världar. Sökande efter perfektion och lycka. Glädje och sorg. Elektriciteten som finns mellan två människor. Och sommarnätter.

Kanske är det någon som ägnar sin sommarnatt åt att leta efter handduken, där den ligger, övergiven. Kanske är den saknad. Kanske är jag också inte bara ensam utan också saknad. Kanske är det här min sommarnatt

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren aprilsolen med Poeter.se id #7966 innehar upphovsrätten